

VERESS MIKLÓS

PARASZTOK AZ EGRY-KÉPEK ELŐTT TIHANYBAN

Makacs szemükből nem csillannak vissza
Derékig gázol kék vízben a puszta a színek fényei
Ők nem hallják hogy sikoltozva röpköd Tagjait fürdeti
Nagy foltokká verődnek össze ökrök a madarat
Delel a nap

Asszonyok jönnek kövéren és erősen arcukon fény dereng
s úgy buknak hogy életük belereccsen az öregek
Halásznak nagy póznája nyúl az égbe s hálóján fönnakad
kifeszülnek érthető messzeségbe aranyhidak

egymásba olvad egymással feleselve tó és a végtelen
s együtt a természet megannyi szerve sikoltni kénytelen
fejük köré glóriát von a szikra a tűz a képbeli
Némák Szemükből nem csillannak vissza a világ színei

Mennek tovább szobából új szobába képektől képekig
Nem ismernek e fénnyé vált világra nem érthetik
Szemükben ványadt asszonyok henteregnék ökrökből húgy locsog
Szívük falán nyugtató képek függnek riktó krisztusok

Mennek tovább Útjukba áll a kocsmá horgasztja szép fejük
Szerpentinén tárgyalják tántorogva hogy voltak mindenütt
A parasztfej a falon soká érzi a borszagot
s értő szomorúsággal nézi nézi hogy mennek ott

Ő tudja csak miért csikorog lelkük e vaskos szerkezet
Ő érti csak a választott ki tőlük mesternek érkezett
Mögöttük füst pereg az ég faláról s omlanak a tanyák
Mögöttük jönnek már a megbocsátó értelmű unokák